

Бабуся

Оксана Іваненко

Найцікавіші уроки — це, звичайно, Настасії Олександрівни. Вона веде уроки малювання, рукоділля і бібліотечні години. І, сказати правду, Галочка ці уроки любить найбільше.

Настасія Олександрівна вже старенька-старенька, волосся у неї біле, а кругле личко все в зморшках. Галочці завжди хочеться пригорнутися до неї. Раз Галочка забулася, кінчила свій малюнок і каже:

— Бабусю, я вже кінчила!

Настасія Олександрівна усміхнулася, погладила Галочку по голові й зовсім не розсердилася. Вона хоч старенька, але така жвава й весела.

А на бібліотечних годинах так цікаво буває!

Недавно вона читала "Гидке каченя". Всім жалко-жалко стало це каченя, Галочка навіть заплакала. Потім вони всі вивчили розповідати "Гидке каченя" і трохи не посварилися — кому ким бути, бо всі хотіли бути "гидким каченям".

Та бабуся тричі сплеснула в долоні, і всі замовкли.

— Треба нам індика вибрати, ми йому гарний костюм зробимо, — сказала вона.

— Я буду! — закричав Курявчик.

— Добре, будеш ти! А тепер нам треба двох зухвалих гусачків!

— Ми вдвох! — благально сказали обидві Галочки і склали руки.

— Гаразд, хай ви! А хто ж буде розумним котиком, що вигинав спину горбиком та пускав іскри? Мабуть, ти, Тимочко, ти ж у нас серйозний.

І так усім роздала — кому за курочку читати, кому за качку-матір, кому за найзнатнішу качку, і всі діти були задоволені. Потім бабуся каже:

— Манечка у нас найменша і найсмирніша, вона буде каченям.

Нікому з дітей не було досадно. Тоді Настасія Олександрівна хитро усміхнулася і сказала:

— А бабусею із старої хатки, знаєте, хто буде? Я!

Усі діти зраділи, і так урок весело пройшов, що розходитись не хотіли, і всі просили додому книжки читати.

А дома Галочка намалювала чудового лебедя.

* * *

Вчора був вихідний день.

Галочка з мамою пішли гуляти. Проходять вони великим майданом, що перед міськрадою, а там виставлені портрети кращих людей міста, великі портрети, намальовані на полотні. Галочка йде і читає написи, чиї портрети. Ось комсомолка з тютюнової фабрики, далі портрет робітника з тракторного, а потім льотчика, що пролетів далекий повітряний шлях. Раптом Галочка здивовано зупиняється, потім верещить, ну прямо-таки на весь майдан:

— Мамо! Мамочко! Дивись! Бабуся!

— Що ти! Яка бабуся?

Але Галочка не може заспокоїтися, вона стрибає навколо портрета і захлинається від радості:

— Мамочко, ну це ж справді бабуся, я її зразу, зразу пізнала. Звичайно, вона, бачиш, і написано: "Настасія Олександрівна"...— А ще Галочка читає: — "Стаж — сорок років".

— Мамо, що таке "стаж"?

— Це значить, що вона вчить дітей уже сорок років.

— Як багато? — задумливо каже Галочка.— Скількох це вона дітей уже навчила?

Коло портрета зупиняється ще хтось. Галочка не витримує і каже з гордістю:

— Це **наша** Настасія Олександрівна!

Джерело: Мій учитель. — К.: Веселка, 1977.